

rende auto, elkaar even moesten loslaten, trok Mientje zich terug en b'eef alleen loopen op een kleinen afstand. Ze zag, met een schokschrik, dat Wouter zijn arm om haar zuster had geslagen in het snel rennen voor de auto, en nu zei hij iets en ze proesten samen, stonden stil om uit te lachen en toen eerst bemerkte Baars, dat Mientje niet meer naast hem liep. Hij plaagde haar luidruchtig en greep haar beet en zoo liepen ze gearmd verder, door de stille nachtstraten. An had de huissleutel en Wouter opende de deur en die twee namen hartelijk afscheid. Toen stak Mientje hem schuchter de hand toe. „Nacht, Wout, dank je wel voor het plezier,” zei ze, met een aandoenlijke poging om vroolijk te schijnen. Hij nam haar handje in de zijne en even had hij een zonderling gevoel voor die zachte, lieve oogen. Het luidruchtig gekakel van Annie viel weg. „Nacht Mineke,” zei hij vriendelijk, „slaap wel.”

Boven had Annie het licht al aangeknipt. Voor den spiegel zette ze haar hoedje af en schikte nog de wijdgepoefte haren langs haar gloeiende wangen. Mientje ging aan de tafel zitten, de ellebogen vóór zich gestut. Er heerschte een gespannen zwijgen; toen zei de oudere zuster op scherpen toon: „Zeg, jij bent ook een leuke, om mee uit te gaan! Je zit maar te kijken met je heilige gezichtje en je zegt geen stom woord. Wout vindt je ook alles behalve amusant.”

Alle ingehouden wanhoop brak zich baan bij haar zusje. „Jij.... jij....” zei ze stotterend, zich verwarrend in de gevoelens, die om uiting vroegen. „Het is leelijk van je om me Wout af te nemen.... Hij is van mij!”

Annie draaide zich langzaam naar haar toe en toen, met een schamper lachje: „Och schaap, wat verbeeld jij je toch wel. Van jou! Van jou! Hij heeft je niet eens gevraagd!”

Mientje antwoordde niet. Ze voelde zich opeens zoo doodmoe als ze nog nooit geweest was. Haar hoofd zakte slap op haar handen en ze staarde voor zich heen, zonder te zien.

De deur sloeg vinnig achter haar zuster dicht.

II

Sinds dien heilloozen bioscoop-avond was er onrust gekomen in het tot dusverre regelmatig deinende rythme van Mientje's leven. Haar onbegrensd vertrouwen in wie den kring van haar bestaan omsloten, had een ruwen schok ontvangen, en een nieuwe horizont had zich voor haar geopend, waar ze haar verschrikte, angstige oogen nauwelijks heenwenden dorst.

Ze was zoo'n droomstertje, de kleine Mien. Ze las heel weinig en ze had bijna geen vriendinnen — had er ook geen behoefte aan. Wat haar luttele lectuur haar zou hebben kunnen openbaren, was afgegleden langs haar